TAPPARAMIES

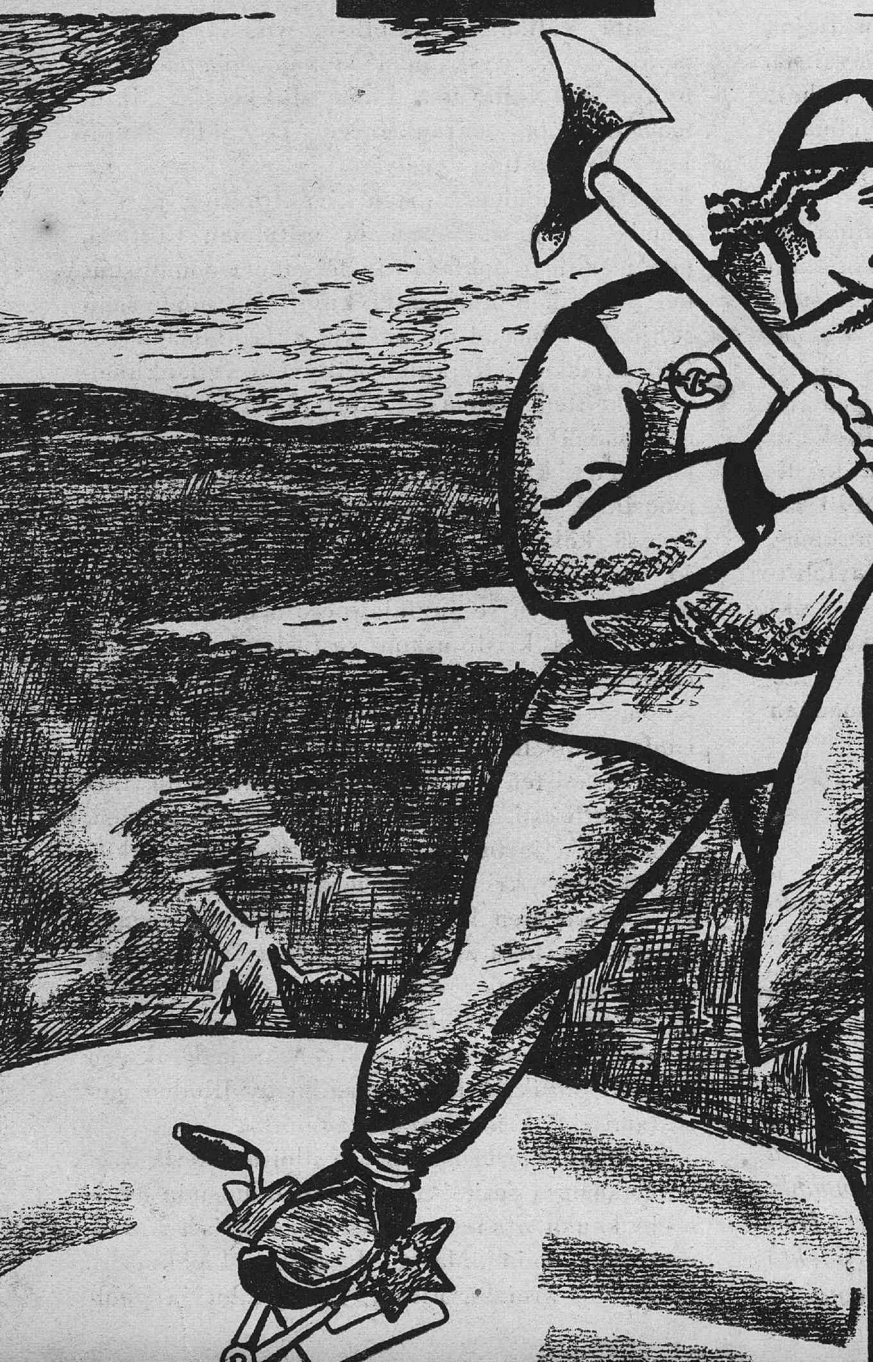

SISÄLTÖ:

Kansallinen vaara.

Juutalaisuuden kasvava valta — kansojen turmio.

Marxilaisuus = juutalaisuus.

Pasifismin oikeat kasvot.

Vapaamuurariuden leviäminen.

Ludendorff ja hänen kirjansa "maailmansota uhkaa".

119-

Hinta 3 mk.

KANSALLINEN VAARA

Maailmansodan jälkeinen valtava kumousliike on perinpohjin järkyttänyt kristillistä yhteiskuntajärjestystä Europassa ja uhannut saattaa koko länsimaisen kulttuurin häviöön. Koko ihmiskunta on nyt joutunut kohtalokkaaseen tienhaaraan ja sen onni tai onnettomuus ovat melkein kuin arvanheiton varassa.

Maailmansota, Venäjän, Saksan ja Unkarin kumouksellisset suurtapahtumat ja nyt viimeksi Espanjan kohtalo ovat avanneet pitkin linjaa tuhannet silmät näkemään niitä kansainvälisiä, valtioitten yläpuolella olevia salaisia voimia, joitten tarkoituksena on ollut ja on ohjelmallisesti hävittää koko kristillinen valtio- ja kulttuurielämä.

Nämä salaiset voimat ovat yli maapallon lujasti järjestäytyneinä jäytäneet jo kauan kuin tuhoisa mato valtioitten, yhteiskuntalaitosten, kulttuurin ja uskonnon perustuksia, kasvoillaan petollinen naamari, jolla ne ovat eksyttäneet suuret työläisjoukot ja hyväuskoiset vapaamieliset porvarit ja viritelleet salaa milloin kapinoita, milloin vallankumouksia ja sotia kristikunnassa. Sellaiset esi-isiltä perityt kalliit arvot kuin kristillissiveellinen maailmankatsomus, isänmaa, lainkuuliaisuus, perhe-elämä, avioliitto, syntyväisyys, kunnia ja uskollisuus — kaikki nämä arvot on vierashenkinen, antikristillinen kumousliike polkenut häikäilemättä jalkainsa alle, pyrkien romahduttamaan maahan koko tuhatvuotisen kristillisen yhteiskuntarakennuksen.

Mikä on tämä yhteiskuntaa järkyttävä ylivaltiollinen, salainen voima? Mikä on se yleismaailmallinen vallankumousmahti, joka uhkaa syöstä kristillisen valtion ja kulttuurin perikatoon joka maassa? Onko se kommunismi, bolshevismi, sosialismi, syndikalismi, anarkismi tai joku muu kumouksellinen liike?

Näitä vallankumouksellisia voimia pidetään tavallisen käsityskannan mukaan päätekijöinä nykyisessä valtavassa kumousliikkeessä. Mutta maailmansota seurauksineen ja jälki-ilmiöineen on osoittanut selvästi ja vahvistanut todeksi sen monien suurten kirjailijoitten ja valtiomiesten jo aikaisemmin esittämän väitteen, että maailmaa johtavatkin toiset persoonallisuudet ja voimat kuin mitä kuvittelee mielessään se, jonka silmä ei ole päässyt katsahtamaan kulissien taakse. Kaikkien näkyvien vallankumousliikkeitten takana on ollut ja on vielä näkymättömänä toimeenpanevana voimana *juutalais-antikristillinen* maailmanvallankumousliike, joka on tuottanut rautaiseen syleilyynsä koko maapallon ja jota vastustamaan jo on voimakkaasti noustu monissa Europan maissa. Se on se juutalaisperäinen „internationale", joka kristinuskon vastustamisen, vapaamielisyyden, sosialismin, kommunismin, valtasanomalehtien, suurkapitaalin, salavapaamuurariuden, russelilaisuuden, elokuvien, afastomuustaiteen, naisten kevytmielisen pukumuodin, tarkoituksellisesti aikaansaadun työttömyyden, y.m. avulla ja turvin on hyökännyt ja hyökkää parastaikaa kristillisen maailmankatsomuksen ja -järjestyksen kimppuun, myrkyttäen ja mädännyttäen tällä viekkaasti keksityllä monipäisellä ohjelmallaan yhteiskunnallista, valtiollista ja uskonnollista elämää, jotta se kypsyisi yli maailman lopulliseen suureen romahdukseen juutalais-antikristillisen maailmanvaltiuden perustamiseksi kristikunnan raunioille.

Tätä juutalaista maailmanvalloitusaatetta ovat perustamansa sosialismin ja kommunismin avulla jo kauan ajaneet sellaiset juutalaiset kumousmiehet kuin Marx, Lassalle, Liebknecht, Bernstein, Trotzki, Eisner, Béla Kuhn ja puol-

---

TÄMÄN KIRJASEN TARKOITUS

on antaa kuva niistä suuntaviivoista ja ajatuksista, joiden merkeissä yhtiömme aikoo vuoden 1932 alusta julkaista aikakauslehteä, joka tulee ilmestymään noin 12 kertaa vuodessa suhteellisen huokeahintaisena.

Henkilöt, jotka haluavat saada lehden tai ruveta sen asiamiehiksi, voivat lähettää tilauksensa sekä ilmoittautua sen asiamiehiksi osoitteella Kustannus Oy. Vasara, Helsinki, Uudenmaank. 35 A 4, tai tehdä tilauksensa puhelimitse, Helsinki, Kustannus Oy. Vasara. Puh. 32 375 (klo 11—12).

Oy. Vasara.

juutalainen Lenin ynnä monet muut ennen maailmansotaa, sen aikana ja sen jälkeen. Sentähden on sosialismista ja kommunismista tullut se vipuvarsi, jonka avulla juutalainen aikoo — varsinkin jos uusi maailmansota puhkee — kohottaa itsensä koko maailman valtiaaksi, minkä suurenmoisen päämäärän saavuttamiseen tämä kansainvälinen rotu nykyhetkenä, jolloin Europan kansat taloudellisen lamakauden takia ovat sortumaisillaan suureen sekasortoiseen kaaokseen, katsoo itsellään olevan suuremmat edellytykset ja mahdollisuudet kuin millään Europan suurvallalla. Juutalaiset voivat nyt, kuten ennenkin, ratkaisevana hetkenä löytää joukostaan sen voimakkaan, nerokkaan ja taitavan johtajapersoonallisuuden. joita kristikansoilta nyt näyttää puuttuvan.

Juutalais-antikristillinen materialistinen henki, jota vastaan opettajien ja pappien suurkokous joku aika sitten Helsingissä oli suunnattu, pilkkaa, häpäisee ja polkee häikäilemättä jalkoihinsa jumalallista ja inhimillistä lakia ja järjestystä kaikissa maissa. Tätä emme mekään voi levollisesti katsella panematta rikkaa ristiin kansamme valistamiseksi, varoittamiseksi ja pelastamiseksi, ennenkuin kaikki on jo myöhäistä. Vuosikymmeniä on ajattelemattomasti sallittu tämän juutalaisesta internationalesta lähteneen kansansielun myrkytystyön ja vallankumoushyökkäilyn jatkua maassamme, samalla kun yhteiskuntaa säilyttävät kansalaisryhmät ovat vain riidelleet keskenään ja tyytyneet pelkkään laimeaan puolustus- ja torjumisasemaan. Nyt täytyy osien jo vaihtua: puolustuskannan täytyy muuttua yksimieliseksi hyökkäyskannaksi, jos tahdomme välttää Venäjän, Saksan, Espanjan tai jonkun muun maan kohtaloa.

Sentähden on Suomen kansallekin paljastettava mistä leiristä yhteiskuntamme, valtiomme ja uskontomme vaarallisin vihollinen on etsittävä, mistä juuresta ja missä tarkoituksessa kapinat ja kumoukset ovat kasvaneet ja kasvavat esiin meillä ja muualla, ja mikä on se isänmaaton, kansainvälinen, ylpeä ihmisrotu, joka uskontonsa mukaisesti ja maailman kansoja muka hallitsemaan määrättynä erikoisrotuna nyt pyrkii rajussa ja nopeassa tahdissa pelottavan johdonmukaisesti ennenkuulumattomaan maailmandiktatuuriin kristikansojen ruumiitten yli ja valtavien työläislaumojen avulla, jotka säkki silmillä ja hurmaantuneina syöksyvät juutalaisten aseina omaankin perikatoonsa, elleivät heidän silmänsä ajoissa aukene. Aseitaan hioo parastaikaa kristikansojen pään menoksi se kristikunnan vanha, vannoutunut veriviholliinen, josta Ranskan vallankumouksen, mutta varsinkin maailmansodan jälkeen on tullut kristillisten valtioitten vaarallisin, voimakkain ja rikkain vihollinen — juutalainen rikas ammattivallankumousmies valtavine ja kiehtovine maailmanvallankumoussuunnitelmineen, joka väikkyy suurenmoisena hänen silmäinsä edessä nyt, kun tämän suursuunnitelman uhreiksi ovat enemmän tai vähemmän jo joutuneet Venäjä, Saksa ja Espanja Juutalainen rotu, joka näissä maissa on nykäissyt vallan käsiinsä, on sen kautta päässyt pitkän harppauksen likemmäksi lopullista päämääräänsä.

Juutalais-antikristillisen suurohjelman mukaan on kansamme keskuuteen levitetty kansainvälisenä solutuksena paljon myrkkyä ja moraalista mädännäisyyttä uskonnollisella, kansallisella, taiteellisella, kaunokirjallisella, pasifistisella, valtiollisella ja taloudellisella alalla. Ja tämä kansansielun myrkytys jatkuu yhä, usein kauniiseen aatteelliseen verhoon pukeutuneena, ellei kansamme itsesäilytysvaistonsa herättämänä nouse voimakkaaseen vastarintaan tätä ruttoa vastaan.

Juutalainen maailmanvalloituskysymys on tulemassa aktuelliksi jo tässäkin maassa sen jälkeen, kun juutalaiset ovat saaneet jo Suomessakin täydet kansalaisoikeudet maan tultua itsenäiseksi ja kun heidän lukumääränsä ja vaikutuksensa on siten nopeasti lisääntynyt. Heidän lapsensa antautuvat yliopistosivistyksen hankittuaan asianajajiksi, lääkäreiksi, tuomareiksi ja pankkiireiksi y.m. johtaviin asemiin — ilmiö, mikä on nähty kaikissa muissakin Europan maissa. Ja jottei totuus unohtuisi, on muistettava, että juutalainen Trotzki oli se mies, joka antoi määräyksen kapinan alkamiseen Suomessa 1917, aikoen käyttää tätä maata ikkunana, jonka kautta juutalaisen maailmanvallankumouksen oli määrä levitä Europaan.

Isänmaallisilla, kristillistä maailmanjärjestystä kannattavilla kansalaisilla on tästä syystä jo korkea aika ja väistämätön velvollisuus ottaa tässäkin maassa julkisesti selvitettäväksi tämä kaikkien kysymysten kysymys ja saada täälläkin aikaan yhtenäinen taistelurintama, jollainen jo on muodostettu useissa maissa isänmaallisten kansanainesten kesken isänmaatonta, kumouksellista internationalea vastaan. Kansamme lopullinen kohtalo riippuu lähinnä kansojen kaikkivaltiaasta Kaitsijasta ja kansamme omasta voi-

Juutalaisuuden

kasvava valta — kansojen turmio.

Vapaamielisten aatteiden päästyä valtaan on juutalaisuus viime vuosisadalla kyennyt melkeinpä rajattomasti lujittamaan asemaansa ja vaikutusvaltaansa kaikissa sivistysmaissa. Kun tämän isänmaattoman, ahneen ja vallanhimoisen rodun jäsenet keskiajalla ja vielä uudella ajallakin aina 17:nnen vuosisadan loppupuolelle saakka pieninä, arkoina ja nöyrinä siirtokuntina saivat oleskeluluvan Europan ylpeiden ruhtinasten maissa, ei silloin voitu aavistaa, että tämä hyljeksitty ja halveksittu Juudaksen suku — joka silloin kuten kaikkina aikoina kantoi „Kainin merkkiä“ otsassaan, ennen pitkää kohoaisi sellaiseen arvoon ja asemaan, jossa eri maiden varsinaiset asukkaat joutuisivat heistä tavalla taikka toisella riippuvaisiksi. Tätä ei osattu aavistaa vielä silloinkaan, kun tälle kiertävälle nurkkakuntalaiselle annettiin kaikissa maissa täydet kansalaisoikeudet.

Meidän maassamme juutalainen siirtokunta on siksi pieni, ettei sen vaikutus ole päässyt vielä yhteiskunnallisessa elämässämme suurestikaan näkymään. Juutalaiset, mooseksenuskolaiset, saivat meillä kansalaisoikeudet vasta vapaussodan jälkeen. Mutta merkkejä on ollut sittenkin havaittavissa, kuinka pienen juutalaisvähemmistön itsetunto meilläkin on sen jälkeen kasvanut ja kuinka se liike-elämän piirissä on pyrkinyt röyhistämään rintaansa — miltei ainoa ala muuten, jossa juutalaisia Suomessa on tähän asti siedetty. Mutta niin on asia aluksi ollut niissäkin maissa, joissa juutalaisuus on nyttemmin päässyt valta-asemaan. Liike-elämän ja varsinaisesti kaupan alalla he ovat alkaneet ja saavuttaneet siinä vähitellen sellaisen aseman, että ovat kyenneet levittämään vaikutusvaltaansa sivistyselämän kaikille aloille. Niin on käynyt Ranskassa ja Englannissa ja ennen kaikkea Saksassa, joka parhaillaan taistelee katkerasti olemassaolostaan juutalaisvallan kouristuksissa. Niin on käynyt myös Skandinavian maissa, varsinkin Ruotsissa. Nämä maat ja kansat ovat liian myöhään huomanneet, ottaessaan hyvinä päivinä vastaan „Juudaksen suudelman“, mitä se on tullut niille myöhemmin maksamaan. Nyt ne saavat tuntea sen kirouksen ja häpeän painon kaikessa alastomuudessaan. Salaisuuksista perillä olevilla juutalaisilla ei ole koskaan ollut rehellisiä aikomuksia niitä kansoja ja valtakuntia kohtaan, jotka ovat heille suojeluksensa suoneet. Kun juutalaisuuden tarkoitus ja perusolemus kertakaikkiaan on toisten kansallisuuksien orjuuttaminen ja suoranainen tuhoaminen niin pitkälle kuin se heidän käytettävissään olevin keinoin on suinkin mahdollista, on aivan luonnollista, että nyt, vaikkakin myöhäisellä hetkellä, kansakunnille tahdotaan osoittaa se vaara, mikä niiden olemassaoloa juutalaisuuden taholta uhkaa. Tällaista valistustyötä tehdään voimakkaasti kaikissa sivistysmaissa, ja sellaisissa maissa, joissa juutalaisuuden valta tuntuu raskaimpana, on syntynyt voimakkaita kansallisia, juutalaisvastaisia liikkeitä.

Kun juutalaisuus on meidänkin yhteiskuntaamme päässyt käenmunansa munimaan ja siitä

---

masta, itsesäilytystahdosta ja siveellisestä ryhdistä.

Yhteiskuntaa säilyttävillä kansalaisilla on jo aika saada uusi, entistä selvempi ja syvempi näkemys maailmanvallankumouksen salaperäiseen ja laajaan kudokseen. On jokaiselle suomalaiselle rikos ja häpeä toimia välillisesti tai välittömästi petollisen ja vieraan juutalais-antikristillisen maailmanvallan hyväksi ja oman kotoisen kansan turmioksi. Siksi on vedottava suomalaisen kansallisen veren ääneen ja velvoitukseen kunkin isänmaallisesti ja kristillisesti ajattelevan kansalaisen sydämessä, kuitenkin ilman väärää yltiöpäistä kansalliskiihkoa. Kustannus Oy. Vasaran tuleva lehtijulkaisu tahtoo koota kansamme terveen ytimen esi-isiltä perityn valtioaatteen ja maailmankatsomuksen ympärille kansainvälistä, isänmaatonta, vierashenkistä, antikristillistä, materialistista ja kansallistuntoa kuolettavaa juutalaista tuholaista vastaan.

Tällä oikeinajatteleviin kansalaisiin suunnatulla vetoomuksella rohkenee yhtiömme ensi vuoden alusta ryhtyä julkaisemaan lehteä, joka on maamme ainoa tämänluontoista valistustyötä tekevä aikakausjulkaisu.

M. Jaakkola.

syntynyt poikanen yleisestä „kansainvälisestä kutsumuksestaan“ tietoisena pyrkii täälläkin vaikutusvaltaansa laajentamaan, on oikeus ja kohtuus, että suomalaisellekin yleisölle tulee tiedoksi, mitä juutalaisuus on ja millä perusteilla sen pyrkimykset lepäävät.

Juudan kansan köyhempi ja sivistymättömämpikin osa Israelin heimoa eristäytyy täydellisesti toisista kansoista, joita se pitää itseään paljon ala-arvoisempina ja halveksii niitä syvästi. Sen sijaan se pitää ankarasti kiinni oman heimonsa yhteydestä, elää tarkasti vanhojen juutalaisten lakien ja säännösten mukaan, joiden noudattamista heidän rabbininsa ja kirjanoppineensa ovat vuosisadasta vuosisataan valvoneet ja yhä edelleen valvovat. Heidän pyhä kirjansa „Talmud“ opettaa, että heidän jumalansa on luvannut Juudan kansalle koko maailman valtiuden, niin että kaikki kansat tulevat sen alamaisiksi ja palvelijoiksi. Tämä on juutalaisen uskonopin ydinajatus. Tuon suuren lupauksen täyttyminen on ollut ja yhä edelleen on sen elämän ja toiminnan korkein päämäärä, jonka saavuttamiseksi salaisuuksista perillä oleville juutalaisille ovat kaikki keinot luvallisia. Taistelussa päämääränsä saavuttamiseksi salaisuuksista perillä olevilla juutalaisilla ja jesuiitoilla on sama historialliseksi tullut ohjelmalause: „Tarkoitus pyhittää keinot“. — Mutta saadaksemme elävämmän kuvan ja selvemmän käsityksen juutalaisuuden päämääristä ja toimintatavoista, annamme sananvuoron Juudan kansan suurille miehille ja oppi-isille itselleen. Näin nämä „Siionin viisaat“ puhuvat:

„— — — Ei ole mitään rotua, joka olisi varustettu siinä määrin itsepintaisuudella ja järjestelykyvyllä kuin juutalaiset. Nämä ominaisuudet ovat varmistaneet heille ennenkuulumattomia omaisuuksia ja luottoa. — — — Kieli ja uskonto eivät muodosta mitään rotua — sen tekee veri.“ Benjamin D'Israeli (Lordi Beaconsfield).

— — — —

„Kaste ja jopa sekautuminenkaan eivät hyödytä mitään. Me pysymme sadannessakin polvessa juutalaisina kuten 3000 vuotta sitten. Me emme kadota rotumme tuntoa kymmenkertaisenkaan sekautumisen kautta. Sekautuessamme minkä muun rotuisen vaimon kanssa hyvänsä, on meidän rotumme vallitseva; jälkeläisistä tulee nuoria juutalaisia.“

Prof. Eduard Gans.

— — — —

„Israel on kansallisuus — — —. Israelilaisuuden leima painetaan meihin syntymässämme, emmekä me voi tätä leimaa koskaan hävittää, emme koskaan sitä poistaa. Jopa sellainenkaan israelilainen, joka kieltää uskontonsa ja antaa kastaa itsensä, ei lakkaa olemasta israelilainen, ja israelilaisen kaikki velvollisuudet kuuluvat hänelle jatkuvasti.“

Archives Israelites (Paris 1864).

— — — —

„Omituinen näky! Saksalaisen elämän keskellä eriskummallinen, vierasperäinen kansanheimo: loistavasti ja silmiinpistävästi kaunistettuja, kuumaverisiä, vilkkaita olentoja. Aasialainen lauma hedelmällisellä tasangolla — — —. Kiinteässä yhteydessä keskenään, ankarasti eristäytyneenä ulospäin. Niin he elävät puoleksi vapaaehtoisessa, näkymättömässä vankeudessa, ei minään maan varsinaisen kansan elävänä osana, vaan vieraana elimenä sen ruumiissa.“

Walter Rathenau, (Impressionen, Leipzig 1902).

— — — —

„Sitä tosiasiaa, että voimakas juutalaisuus on vaarallinen kaikelle ei-juutalaiselle elämälle, ei mikään voi järkyttää. Määrättyjen juutalaisten piirien kaikki yritykset koettaa todistaa päinvastaista ovat merkittävät yhtä pelkurimaisiksi kuin huvittaviksikin! Onko meillä valtaa tai ei, se on ainoa kysymys, joka meitä kiinnostaa, ja siksi meidän on ponnisteltava sekä olemaan että pysymään valtatekijänä.“

Cheskel zur Klötzel, („Das grosse Hassen“, Janus N:o 2, 1912.)

— — — —

„Älkäämme etsikö juutalaisten salaisuutta heidän uskonnostaan, vaan etsikäämme uskonnon salaisuutta todellisista juutalaisista. Mikä on juutalaisuuden maailmallinen perustus? Käytännöllinen tarve, itsekkyys. Mikä on juutalaisten maailmallinen jumalanpalvelus? Kaupustelu. Mikä on heidän maailmallinen jumalansa? Raha. Sellainen järjestö, joka poistaisi kaupustelun edellytykset, siis kaupustelijain mahdollisuudet, tekisi juutalaiset mahdottomiksi. Juutalaiset ovat vapauttaneet itsensä juutalaiseen tapaan, ei ainoastaan siten, että he ovat omistautuneet palvelemaan rahavaltaa, vaan siten, että raha on tullut heidän kauttaan maailmanvallaksi ja käytännöllinen juutalaishenki kristittyjen kansojen käytännölliseksi hengeksi. Juutalaiset ovat saavuttaneet jopa siinä määrin voittoja vapaudelleen, että kristityt ovat tulleet juutalaisiksi. Juutalaisten jumala on maailmallistunut ja tullut maailmanjumalaksi. Juutalaisten todellinen jumala on vekseli. — — — Juutalaisuus ei voi uskontona kehittyä edelleen, koska juutalaisten luonteen käytännöllisen tarpeen mukainen maailmankatsomus on typerä ja muutamin piirtein väsähtänyt.“

Karl Marx, (Urteil über die Juden, 1844.)

— — — —

„Kastetut juutalaiset jäävät juutalaisenkin käsityskannan mukaan juutalaisiksi, koska juutalaisuus ei koskaan tunnusta mitään uskonnon

vaihtoa ja pitää kastetuita juutalaisia edelleenkin juutalaisina kuten ennenkin — tosin sellaisina, jotka ovat poikenneet uskonnon määräyksistä ja herättäneet pahennusta. Jos kastettu juutalainen tuntee tämän takia tunnonvaivoja, voi hän sitä sovittaa siten, että hän vilpittömästi katuu tekoaan ja elää muuten juutalaisten tavoin. Muodollinen takaisinottaminen juutalaisuuteen voi tapahtua myöhemmin."

Tri S. Bernfeld. (Allg. Isr. Wochenschrift, 1895.)

— — — —

Heinrich Heine kirjoitti päiväkirjaansa heti kastamisensa jälkeen:

„Ja sa ryömit ristin luokse,
jota äsken halveksit,
jota muudan viikko sitten
sa tomuun tallasit."

Eräälle ystävälleen hän kirjoitti: „Mieleni olisi kovin paha, jos minun oma kastetuksi tulemiseni osoittautuisi Sinulle edullisessa valossa, ja minä kadun kovasti, että olen kastattanut itseni."

Eräälle toiselle ystävälleen Heine lausui: „Minä en pidä juutalaisuuttani ollenkaan salassa, enkä ole siihen kääntynyt takaisin siitä syystä, etten ole sitä koskaan hyljännyt."

— — — —

Me elämme kristillisessä valtiossa, mutta se ei sovi yhteen juutalaisuuden etujen kanssa; kristillisen valtion täytyy väistyä syrjään."

Asianajaja Loeb. (Versammlung der gesetzestreuen Juden, 1912.)

— — — —

„Ei mikään ole valtiolle sortuessaan tai kruunulle pudotessaan niin vaarallinen kuin juutalaiset. Vuosi 1848 on siitä selvä esimerkki. Sellaisia luonnonlahjoja kuin juutalaisilla kapinan nostamiseen ja lietsomiseen on kristityillä harvoin, ja vaikka juutalaiset ovatkin lukumäärältään pienemmät, he ovat valtiolle kuitenkin hyvin vaarallisia."

Rabbi A. M. Levin, („Vertrauliche Mitteilungen eines Patrioten", Berlin 1856.)

— — — —

„Juutalaiset eivät ole vielä tuottaneet siunausta millekään puolueelle, johon he ovat ehdottomasti ja täydellä antaumuksella liittyneet. Kehittäkäämme vain sosialidemokratiaa parhaan mukaan, mutta olkaamme siinä kuitenkin varovaisia, etteivät suuret laumat huomaisi, että sosialidemokratia on ainoastaan juutalaisten suojavarustus, ja ettei vastustajilla olisi aihetta leimata puheenalaista puoluetta juutalaisten orjien puolueeksi tai nimittää sitä muilla sen tapaisilla rakastettavilla nimityksillä."

„Jüdisches Volksblatt" (Vien 1899.)

— — — —

„Valkoisten orjatarten häpeälliseen myyntiin ja kaupankäyntiin ottavat suuressa määrin osaa Galitsian juutalaiset. Melkein jokainen oikeudenkäynti, joka nostetaan tällä synkällä alalla, todistaa sen."

„Israelitische Wochenschrift", 1899.

— — — —

„. . . että tytöt muodostavat meidän, juutalaisten, kauppatavaran maailman markkinoilla ja että näistä kauppiaista ja kaupustelijattaristä, välikäsistä ja asiamiehistä on tavattoman suuri määrä juutalaisia miehiä ja naisia."

Bertha Pappenheim („Ost und West", illustrierte Monatsschrift für das gesamte Judentum, August, 1913.)

— — — —

„Erästä oikeusjuttua käsiteltäessä Lembergin maaoikeudessa juutalainen asianajaja, tri Alexander Klaften selitti syyttömästi syytettyjen talonpoikain asiamiehenä juutalaisia vastaan, joita syytettiin väärästä valasta, että juutalaisten uskonto ja juutalaisten yhteisen vastuunalaisuuden velvoitus hyväksyvät väärän valan silloin, kun on kysymys jonkin juutalaisen pelastamisesta."

„Jüdische Rundschau", (Nov. 1913.)

— — — —

Nämä muutamat otteet huomattavien juutalaisten omista lausunnoista puhuvat selvää ja lahjomatonta kieltä. Niidenkin perusteella voidaan huomata, mikä „arvo" juutalaisilla yksilöinä ja sitä suuremmalla syyllä heidän muodostamillaan yhteisöillä ja järjestöillä on valtiossa tai yhteiskunnassa, joka vielä toden teolla aikoo kantaa valistuneen kristillisen valtion tai yhteiskunnan nimeä. Maamme pohjoinen asema ja kansamme suoramielisyys ja haluttomuus kaikenmoiseen kaupantekoon ovat pysyttäneet juutalaiset ainakin näennäisesti terveellisen välimatkan päässä julkisesta elämästämme, vaikka heidän ulkomailta suuntautunut henkinen ja taloudellinen vaikutusvaltansa on meilläkin suunnaton. Suomen tervevaistoinen kansa ei ole koskaan kyennyt tätä „luomakunnan kukkasta" keskuudessaan ruumiillistuneena oikein sietämään, sen edustajat ovat aina pysyneet kansan silmissä narinkkatasolla, olipa heillä ulkokuori millainen hyvänsä. Sanottu tähänastinen käsityksemme on kuitenkin aivan liian pinnallinen, sillä juutalaisuuden vaikutusvalta on todellisuudessa meidänkin oloissamme paljoa suurempi ja vaarallisempi.

T—s K.

Seuraavassa kirjasessa

tulemme selostamaan mm. Talmud-oppia (valtiovihollinen oppi), vapaamuurariusrituaalia ja juutalaisuutta siinä sekä korkean asteen vapaamuurariuden päämääriä.

MARXILAISUUS

Juutalaisten suojelus- ja taistelujärjestö

Kun juutalaisten pyrkimys maailmanvaltaan ei onnistunut yksinomaan rahamarkkinain valtaamisen avulla, käsittivät he, että oli välttämätöntä kaataa koko nykyinen maailmanjärjestys. He ymmärsivät pian, että kansallisella pohjalla toimiva yhteiskuntarakenne olisi heille alituisena kompastuskivenä. Ollen vieraina kaikissa maissa he huomasivat, että heidän isäntiensä isänmaanrakkaus oli se vahva muuri, joka täytyi kaataa, jotta he saisivat suuremman vaikutusvallan eri valtioiden sisäpoliittisessa elämässä. Saadakseen itse riittävät kansalaisoikeudet, juutalaisten täytyi pienen lukumääränsä takia hankkia itselleen suojelus- ja iskujoukkoja, jotka pitivät velvollisuutenaan tukea auttajiaan. He alkoivat selittää työläisille, että heidän työnantajansa olivat ainoastaan verenimijöitä, jotka olivat rikastuneet yksinomaan työläistensä hiestä ja vaivasta. Heidän valistusohjelmansa mukaan johtavat henkilöt olivat vain tyranneja, joitten orjia työläiset olivat. He levittivät huhuja työnantajien loistoisasta ja hekumallisesta elämästä ja miten nämä halveksivat alaisiaan, eivätkä antaneet heille mitään ihmisarvoa. Joskus nämä vehkeilijät tosin saattoivat osua oikeaan, mutta vaikka he tiesivät useissa tapauksissa levittävänsä vääriä huhuja, eivät he siitä välittäneet, sillä pääasia oli tyytymättömyyden lietsominen.

Saadakseen lietsottua tämän tyytymättömyyden kyllin suureksi ja petollisen pelinsä tehokkaammaksi, valitsivat he keskuudestaan epäonnistuneita yksilöitä, joiden ei tarvinnut esiintyä näyttelijöinä saadakseen työläiset saamaan työnantajistaan epäedullisen käsityksen. Etevimpinä asiamiehinään juutalaiset käyttivät kiihkeitä, verenjanoisia olentoja, jotka ymmärsivät riittävän hyvin joukkojen psykologiaa, voidakseen käyttää hyväkseen alhaisella sivistysasteella olevien ihmisten inhottavimpia ja alhaisimpia vaistoja. Hellittämättömällä julkeudella he levittivät agitaattoreina sitä myrkkykylvöä, joka nyt on kansoihin juurtunut, ja jonka kasvannaiset muodostavat eri kansojen elämässä tähän asti vaarallisimman rikkaruohon.

Nämä aatteet saivat nimensä Karl Marxista, josta tuli marxilaisuuden uranuurtaja. Karl Marx syntyi v. 1818 Trierin kaupungissa Saksassa juutalaisista vanhemmista, joiden sukunimi aikaisemmin oli Mordechai. Isä siirtyi näennäisesti kristinuskoon, saadakseen suuremman vaikutusvallan kristittyjen parissa. Tämä on tavallinen juutalainen juoni, sillä todelliseksi kristityksi ei juutalainen koskaan tule. Karl Marx oli luonteeltaan selkärangaton, epäjohdonmukaisin ja sekavin sekä kavalin ihminen, mitä ajatella saattaa. Hänen isänsä ja äitinsä polveutuivat molemmat rabbiini-suvuista. Samalla kuin isä oli valekristitty, hän oli myöskin korkean asteen vapaamuurarin Voltairen yhteiskuntaa kumoavien oppien innokas esitaistelija. Kun Karl Marxin henkinen ympäristö oli kaikin tavoin sopiva luomaan sekaannusta käsitteihin, voidaan ymmärtää, että se kasvatus, jonka hän sai, johdonmukaisesti päätti luoda hänestä suurimman kansanpettäjän, minkä historia tuntee. Keskustelut kodissa isän ja pojan välillä opettivat Karl Marxia uusilla aatteilla villitsemään ihmisiä mahdollisimman suuressa määrässä, ja hänen onnistuikin suunnattoman suuressa mittakaavassa luoda eripuraisuutta ja taistelua maailmaan. Hänen vihansa Saksaa vastaan, jossa hän oli syntynyt, oli sammumaton ja hänen vallannälkänsä oli rajaton. Salaliittojen pääksi ja johtajaksi Marx oli sopiva henkilö. Hänen juonittelukykynsä ilmeni yksinpä omia aateveljiäänkin vastaan. Hän oli ehdoton hallitsija puolueessaan eikä kärsinyt mitään vastaanhangoittelua. Kuten juutalaiset yleensä, hän usein yliarvioi omat mahdollisuutensa, eikä sen johdosta koskaan saanut nähdä toimintansa suuria tuloksia, vaikka hän eli 65 vuoden ikäiseksi. Hän kuoli nimittäin v. 1883. Hänen jälkeenjättämänsä teokset loivat kuitenkin marxilaisen koulun ja hänen seuraajansa ovat sittemmin kehittäneet siitä yhteiskuntavastaisimman opin, mikä koskaan on luotu ihmiskunnan tuhoksi.

Niiden juutalaisten huomattavan suuri määrä, jotka aikojen kuluessa ovat johtaneet marxilaisia

ihmisjoukkoja maailmassa, todentaa vain tämän kirjoituksen otsikossa mainitun asiaintilan, että marxilaiset ovat juutalaisten suojelus- ja taistelujärjestö. Julmimmat sosialistit ja kommunistit ovat aina olleet juutalaisia, kuten verenhimoiset ja myrkkyäsylkevät paholaiset Venäjällä: Bronstein-Trotski, Rodomyslsky-Sinovjew, Vallakh-Litvinow, Brilliante-Sokolnikow, Sobelsohn-Radek, Rosenfeld-Kameneff, Jurowsky-Unschlicht ja Jankel Jurowsky (tsaariperheen murhaaja). Julmimmat Saksan vallankumouksen aikana olivat seuraavat juutalaiset: Kurt Eisner, Karl Liebknecht, Rosa Luxemburg, Tobias Axelrod, Leviné-Nissen ja Max Levien. Unkarin vallankumouksessa olivat pahimmat pyövelit juutalaiset Bela-Kuhn ja Szamuelly. — Tärkeimpien sosialidemokratian ja kommunismin opinkappaleiden käsikirjain tekijät ovat useimmissa tapauksissa juutalaisia. Juutalaiset Bernstein ja Kautsky ovat julkaisseet kokoelman kaikkein jyrkimpiä kyhäelmiä marxilaisuudesta puoluevirallisessa hengessä; sitä toistetaan usein meidän sosialidemokratisessa lehdistössämme. Useimmat lainaukset painetaan lihavilla kirjaimilla ja esiintyvät ne melkein päivittäin „Suomen Sosialidemokraatissa", kuten jonkunlaisina raamatunlauseina. Kaksi suurta juutalaista nimeä marxilaisessa maailmassa ovat Lassalle ja Engel. Muista huomattavista juutalaisista marxilaisuuden johtajista mainittakoon vielä Viktor Adler, Max Adler, Br. Borchart, P. Hirsch, C. Legien, H. Mehner, M. Schippel, Leon Blum, Otto Landsberg, Alfred Deutsch, Klara Zetkin, Grűnfeld-Bienstok, Paul Singer ja Viktor Tschernow-Lieberman. Heitä voitaisiin luetella useita satoja, mutta riittäköön tässä vain huomattavimmat. Unohtaa ei kuitenkaan saata, että Espanjan vapaamuurarivallankumouksen puhkeamisen jälkeen, jonka pääasiassa juutalaisperäiset korkean asteen vapaamuurarit järjestivät, lähetettiin Moskovasta Espanjaan kuuluisa venäläinen kommunistijuutalainen Jakob Goldstein. Kun hän saapui Espanjaan, koetettiin siellä parastaikaa kumous tehdä niin verettömästi kuin suinkin, mutta senjälkeen ovat terrorin aallot vyöryneet korkeina.

Mihin marxilaisuus on johtanut Venäjällä, on yleisesti tunnettua. Nälänhätä ja työttömyys, murhat ja ryöstöt sekä hirveä orjuus ovat tuloksina. Ihmeellisintä asiassa on, että muun maailman työläiset jatkuvasti nukkuvat, vaikka on olemassa valistuneita työläisiä, jotka tietävät, mihin edellämainitunlainen komento johtaa. Tästä huolimatta tyydytään asiain nykyiseen tilaan ja uskotaan, että kaikki on niinkuin pitääkin olla. Sanomalehdistö joka myöskin on juutalaisen suurfinanssin puserruksen alaisena, uskaltaa harvoin tai ei koskaan käsitellä juutalaiskysymystä. Näyttää siltä, myöskin meidän maassamme, kuin pelko pidättäisi niitä, joilla olisi mahdollisuuksia antaa kansalle valistusta nykyajan polttavimmissa kysymyksissä.

Marxilaisuutta ei voida voittaa ennen, kun rehelliset työläisemme oppivat käsittämään, että heidän marxilaiset puolue-elämänsä johtajat eivät ole muita kuin tietoisesti tai itsetiedottomasti juutalaisuuden asiamiehiä. Kansainvälisen marxilaisuuden korkein johto välittää viis siitä, miten suomalaisen työläisen käy. Viimemainittu sortukoon, kunhan vain juutalaisfinanssi saa olla lainanantajana ja koronkiskojana Suomen kansan kustannuksella. Ainoa mahdollinen pelastus tästä kurjuudesta on se, että niin työnantajat kuin työläiset sopivat keskenään ja työskentelevät yhtenäisellä kansallisella perustalla koko kansan hyvinvoinnin hyväksi. Tämän päämäärän saavuttamiseksi tarvitaan valistusta, ja kun sitä on saatu, tarvitaan rehellistä tahtoa vaikeuksien voittamiseksi. Mikään valistus ei kuitenkaan auta, jollei valtiovalta käsitä, että työväenkysymyksen ratkaisu on välttämätön. Niin kauan, kun hallitusviranomaiset eivät käsitä, että marxilaisten johtajat, isänmaankavaltajat, täytyy tuomita lain määräämiin seuraamuksiin ja samanaikaisesti antaa harhautuneille joukoille jotain parempaa, niin kauan saamme huokailla juutalaisen suurfinanssin ikeen alla ja tyytyä siihen, että sosialidemokraattimme, vasemmistomieliset porvarimme ja oikeistomiehet, jotka ovat tuijottaneet itsensä sokeiksi vapaamuurariuden autuuteen, pakottavat maamme ottamaan valtiobudjetin vajauksen peittämiseksi kansainvälisistä juutalaispankeista lainoja kansamme lopulliseksi tuhoksi.

T. O.

Vapaamuurarit!

Tässä kirjasessa sanotaan kovia sanoja vapaamuurareista. Nämät sanat eivät koske useita Suomen vapaamuurareita, joiden uskomme olevan kunnian miehiä ja tietämättömiä järjestönsä kansainvälisten ylimpien johtajien tarkoitusperistä.

Pasifismin oikeat kasvot.

Kuten kaikki johtavat ajatusvirtaukset, ulottaa niin kutsuttu pasifismikin eli rauhanliike juurensa syvälle menneisyyteen.

Maailmanrauhan ajatus ei suinkaan ole uusi ihmiskunnassa. Sitä on ajettu eri aikoina eri voimalla ja menestyksellä. Niinpä ovat kristikunnassa eri suunnat, viitaten Kristuksen omaan julistukseen, aikojen kuluessa painostaneet rauhanajatusta, vastustaen kansojen välisten riitojen asevoimin ratkaisemista, esim. kveekarit Englannissa, jopa kieltäen tunnustajiaan suorittamasta asevelvollisuutta. Kuitenkin voidaan sanoa, että varsinaisen rauhanliikkeen julkisuuteen ilmestyminen tapahtui vasta 1800-luvulla, ja pidetään sen varsinaisena perusmotiivina saksalaisen ajattelijan Immanuel Kantin teosta „Zum ewigen Frieden". Emme tietenkään tässä lyhyessä kirjoituksessa voi selostaa nk. rauhanaatteen kehitystä eri maissa ja niitä toimenpiteitä, joihin sen nimessä ja sen toteuttamiseksi on ryhdytty, vaan tyydymme vain tarkastamaan nykyistä rauhanliikettä, silmällä pitäen erittäinkin sen pyrkimyksiä ja työskentelymenetelmiä meidän aikanamme.

Voidaan sanoa, että maailmansodan jälkeinen pasifismi on esiintynyt kahtena tavallaan eri suuntana: uskonnollisena ja poliittisena. Edellistä edustavat pääasiallisesti niin kutsuttu „Weltbund für Freundschaftsarbeit der Kirchen", joka perustettiin jo 1914, Tukholman liike ja Kansainvälinen Sovintoliitto, jonka ensimäinen istunto oli Hollannissa vuonna 1919. Toista suuntaa edustavat kaikki ne poliittiset ja yhteiskunnalliset puolueet ja ryhmät, jotka syystä tai toisesta ovat ohjelmaansa ottaneet rauhanaatteen, aseistariisumisen ja internationalismin, ensi kädessä sosialidemokraatit ja kommunistit. Vaikkakin molemmat suunnat muodollisesti pyrkivät samaan päämäärään, on kuitenkin tehtävä selvä ero niitten välillä. Edellinen, kirkolliskristillinen „pasifismi" koettaa vedoten kristilliseen ihmisrakkauteen rakentaa suurempaa yhteisymmärrystä ja sovinnollista mieltä kansainvälisissä suhteissa, erittäinkin lähentämällä eri kirkkokuntia ja uskonsuuntia toisiinsa, sekaantumatta sen enempää poliittisiin ja yhteiskunnallisiin päivänkysymyksiin. Tällaiseen periaatteelliseen kannanottoon rauhankysymyksessä on suurin piirtein esim. yllämainittu, meilläkin hyvin tunnettu ekumeeninen liike tyytynyt.

Samaa ei sitä vastoin voi sanoa varsinaisesta politisoivasta pasifismista, jonka kanta on jyrkästi agressiivinen, ja joka perusluonteeltaan on kansainvälinen ja näin ollen kaikelle kansalliselle ja isänmaallisuudelle täydellisesti vieras. Sen päämääränä ei ole ainoastaan kansainvälisen rauhan rakentaminen poistamalla sodat ja väkivaltaisuudet, vaan myöskin internationalismin, kansainvälisyysaatteen voittoon saattaminen. Tästä syystä se on ohjelmaansa ottanut kansallisuustietoisuuden ja isänmaallisuuden tukahduttamisen kaikissa valtioissa, koska nämä muka ovat maailmanrauhan pahimpana esteenä ja alituisena uhkana. Sillä missä ei enää ole olemassa kansallisuustietoisuutta eikä isänmaallisuutta ei myöskään voi löytyä hyökkäys- eikä puolustustahtoa, ja silloin on maailmanrauha muka taattu!

On selvää, että tämänlainen ohjelma on täydessä sopusoinnussa niitten poliittisten ja yhteiskunnallisten aatteiden kanssa, joita edustavat sekä kansainvälinen sosialismi että vallankumouksellinen kommunismi. Sen tähden onkin kaikissa porvarillisissa maissa havaittavissa täydellinen yhteisymmärrys varsinaisen pasifismin ja mainittujen suuntien välillä. Niinpä esim. naapurimaassamme Ruotsissa, sikäläisen hyvin voimakkaan pasifistisen liikkeen varsinaiset johtomiehet ovat joko vasemmistososialisteja taikka heitä hyvin lähellä olevia ja heistä täydellisesti riippuvaisia henkilöitä. Heidän kerran kuukaudessa ilmestyvä äänenkantajansa „Freden" on poliittiseen ja yhteiskunnalliseen kantaansa nähden leimattava täysin vasemmistososialistiseksi. Samanlainen on myös asian laita Saksassa, missä laaja rauhanliike on kokonaan kansainvälisten ja vallankumouksellisten marxilais-juutalaisten johtajien käsissä. Ovatpa viimeksi mainitussa maassa asiat kehittyneet niin pitkälle, että mainitut „saksalaiset" ulkomailla ja varsinkin Saksan entisessä vihollismaassa Ranskassa ovat julkisesti selittäneet koko Saksaa häpäisevän rauhan kohtuulliseksi ja omalle maalleen oikeudenmukaiseksi rangaistukseksi niistä tihutöistä, joihin Saksa heidän mielestään maail-

mansodan aikana teki itsensä syypääksi itä Ranskassa.

Tästä on todisteena mm. seuraava julkilausuma, jonka eräs tunnettu „saksalainen" pasifisti, t:ri R. Kuczinski vuonna 1927 esitelmöidessään Ranskassa kuudessa eri tilaisuudessa antoi Saksan pasifistien kannasta:„ Me saksalaiset demokraatit ja pasifistit emme vaadi Versaillesin rauhan tarkistusta, jos kohta sitä soimaamme. Olen teille sanonut, että pidän kauniitten maakuntienne hävittämistä maailmanhistorian suurimpana rikoksena. Tämä on sovitettava, ja ainoa mahdollinen sovitus on tämän haavan parantaminen Saksan kustannuksella." Näin puhuu „saksalainen" pasifisti maansa entisille vihollisille ja nykyisille vihaajille oman kansansa ollessa näätntymäisillään kovan ja ilmeisesti kohtuuttoman rauhan alla. Voimmeko tosiaankin kutsua tätä kristillisen nöyryyden ilmaisuksi entisen vihollisen edessä? Eiköhän tällaista tekoa olisi pikemmin kutsuttava kansallismielisyyden ja isänmaallisuuden häpäisemiseksi. Tällaista ei voi suorittaa kristitty saksalainen, vaan kaikkea isänmaallisuutta ja kansallistuntoa vihaava ja vastustava „kristitty" juutalainen.

Omassa isänmaassamme on, niinkuin tiedetään, pasifistinen liike vapaussodan jälkeen suuressa määrin varttunut. Pasifistista propagandaa harjoitetaan ympäri maata erittäinkin nuorison keskuudessa, jota yllytetään asevelvollisuuden ja suojeluskuntatyön vastustamiseen. Julkisesti vaaditaan aseistariisumista huolimatta maamme vaaranalaisesta asemasta suuren sotilasvaltion naapurina, samalla kun pyritään puolustustahdon tukahduttamiseen kasvavassa sukupolvessa. Niinpä meillä pasifismi täydessä yhteisymmärryksessä vasemmistopuolueitten kanssa vaatii kansallisen kasvatuksen poistamista kouluistamme ja kansainvälisen ajatustavan istuttamista oppilaisiin. Tämän ajatuskannan mukaan ei maan ja kansan todellinen vihollinen enää ole mikään vieras kansa tai valtio, vaan se ajatussuunta, joka ylläpitää kansan keskuudessa isänmaallista ja kansallista mieltä, ja joka teroittaa maanpuolustuksen välttämättömyyttä ja puolustuskuntoa. Sentähden on muka tällainen ajatussuunta juurineen hävitettävä kasvavasta sukupolvesta maailmanrauhan, vieläpä uskonnonkin nimessä. Tämä on pasifistien ja vasemmistoryhmien yhteistä ohjelmaa. Mutta sen takana häämöittää myös aivan selvästi kansainvälinen marxilais-juutalainen ajatus nykyisten porvarillisten valtioitten yhteiskuntajärjestyksen ja itsenäisyyden täydellisestä hävittämisestä ja bolshevistisesta maailmanvallankumouksesta.

Tietenkin pasifistit itse väittävät, ettei heillä ole minkäänlaisia poliittisia eikä yhteiskunnan vastaisia pyrkimyksiä. He eivät ole liittyneet mihinkään määrättyyn puolueeseen, vaan ajavat niistä riippumattomina rauhan aatetta määrättyä ohjelmaa seuraten. Tässä väitteessään voivatkin he olla oikeassa mitä yksityisiin pasifisteihin tulee. Mutta kansainvälisenä liikkeenä joutuu pasifismi kaikissa maissa palvelemaan niitä aatteita, joita edustavat juuri yhteiskunnanvastaiset ja vallankumoukselliset suunnat Käytännöllisesti katsoen tulee pasifismi näin ollen olemaan bolshevistis-juutalaisen vallankumouksen mitä tärkein tienuurtaja koko maailmassa. Mutta myöskin ainoastaan porvarillisessa maailmassa, sillä se salainen, tai julkinen, yhteisymmärrys ja yhteistyö, joka porvarillisissa valtioissa on olemassa pasifismin ja vasemmistolaisuuden välillä, pysyy voimassa ainoastaan vallankumoukseen asti, mutta ei tämän jälkeen. Niinpä on esim. Venäjällä kaikenlainen pasifistinen propaganda täydellisesti kielletty punaiselle diktatuurille vahingollisena ajatussuuntana. Vallankumouksellinen proletaari on pasifistin eläessä ja toimiessaan porvarillisessa yhteiskunnassa, mutta muuttuu proletaarisen diktatuurin astuttua voimaan vakaumukselliseksi militaristiksi. Ei siis ole vaikeata ymmärtää sitä tärkeätä tehtävää, joka varsinaisella pasifismilla näin ollen on oleva siinä hävittämissuunnitelmassa, mikä kohdistuu Euroopan sivistyskansoihin ja siis myöskin Suomeen.

Hyvin huomattavana oireena on myöskin pidettävä sitä, että täkäläinen pasifismi toimii jonkinlaisena salaisena järjestönä eli vapaamuurarikuntana. Niin on erittäinkin ruotsinkielisellä Pohjanmaalla huomattavissa täydellinen yhteistyö määrättyjen raittiusyhdistysten n.k. godtemplarien ja pasifistien välillä. Ensinmainitut yhdistykset ovat nimittäin ottaneet ohjelmaansa myöskin pasifistisen propagandan, jota yhdistysten eli looshien salaisissa kokouksissa häikäilemättä harjoitetaan, joten jäsenet tulevat tavallaan solutetuiksi. On helposti ymmärrettävissä, että mainitunlaista edesvastuutonta propagandaa voidaan asiain näin ollen vapaasti harjoittaa näennäisesti viattoman raittiustyön varjossa.

Tätä kaikkea ajatellessaan ei isänmaallinen kansalainen voi pysyä välinpitämättömänä niihin virtauksiin nähden, jotka meidänkin maassamme kansainvälisen rauhan, jopa isänmaallisuuden ja uskonnonkin nimessä kansamme kes-

Vapaamuurariuden leviäminen.

Professori Antti J. Pietilän toimittaman Vartija-nimisen kirkollisen kuukausilehden maalis—huhtikuun numerossa 1931 oli julaistuna seuraava kirjoitus:

Viime vuosien huomattavia ilmiöitä keskuudessamme on vapaamuurariuden leviäminen moniin vaikutusvaltaisiin piireihin. Useat, nähtävästi kaikkein useimmat vapaamuurarit pitävät toistaiseksi parhaana salata looshien jäsenyytensä, ja siitä on seurauksena, että liikkeen leviämistä koskevat huhut saattavat olla myöskin liioiteltuja, mutta tosiasia on, että monen vakavasti ajattelevan kansalaisen mieli täyttyy yhä suuremmalla levottomuudella, kun varmasti tiedetään, että armeijan ja suojeluskuntien upseeristossa, valtion virkamiehistössä, pankkien ja muiden rahalaitosten johtokunnissa, liikemiespiireissä, poliitikkojen, taiteilijain ja kirjailijain keskuudessa on jo runsaasti vapaamuurareita. Niin yllättävältä kuin se kuuluukin, vapaamuurari on voinut saada huomattavan aseman yksin Lapuan liikkeessäkin, vaikka tämän liikkeen täytyisi kaiken inhimillisen ymmärryksen mukaan edustaa vapaamuurariuden kaikkein vannoutuneinta vastustusta tässä maassa.

Sanomme tämän herättävän levottomuutta. Vapaamuurariuden leviäminen synnyttää minussa ja monessa muussa turvattomuuden tunnetta meidän muutenkin monessa katsannossa sekavain ja epämääräisten olojemme keskellä.

Suomen vapaamuurarit eivät toistaiseksi ole, mikäli tunnetaan, tehneet mitään moitittavaa, jollei heille lueta viaksi sitä, että he ilmeisesti voimakkaan suunnitelmallisesti pyrkivät asettamaan omia miehiään vaikutusvaltaisille paikoille. Suomen vapaamuurarit ovat henkilökohtaisesti kunnioitettavia kansalaisia, joiden ei kukaan saa edellyttää liittyneen liikkeeseen epäjaloista motiiveista.

Tästä huolimatta levottomuus on todellinen eikä suinkaan teeskennelty. Me pelkäämme, että maamme asiain johtoon on vapaamuurariuden mukana aikaa myöten pääsevä tekijöitä, joita ei mitenkään voida pitää kansallis-isänmaallisina, saatikka kristillisinä.

Tilannetta kuvaavaa on, että vapaamuurariudesta pikemmin kuiskaillaan kuin puhutaan avoimesti. Ihmisistä tuntuu nyt jo jossakin määrin peloittavalta kajota tähän puheen aiheeseen, sillä kukaan ei voi sanoa täysin tietävänsä, mistä siinä oikeastaan on kysymys ja mihin liike pyrkii. Pelkääpä moni jo sitäkin, että kaikenlainen sekaantuminen vapaamuurarien asioihin voi tuottaa salaperäisiä, epämiellyttäviä seuraamuksia, että vapaamuurarit, toisin sanoen, kostavat ja vieläpä salaisesti jokaiselle epämieluisalle tarkastelijalle ja arvostelijalle.

Meikäläiset vapaamuurarit voivat inhoten torjua tällaiset viittailut, mutta he älköön epäilkö, ettei kansa näin ajattelisi. Minäkin, joka tätä kirjoitan, pelkään näin olevan, ja syynä tähän mielialaani on se kieltämätön tosiasia, että vapaamuurarius ei meillä leviä samaan tapaan kuin muut jalot ja kunnialliset liikkeet, vaan salaperäisen luottamuksellisesti ja varovaisesti tunnustellen. Vapaamuurarit eivät käytä pääväliineenään julkista sanaa, sanomalehtiä, kokouksia ja muuta niihin verrattavaa, he eivät, ainakaan mikäli tämän kirjoittaja tietää, julkisesti kehoita kansalaisia ilmoittautumaan kerhojen jäseniksi, vaan he käyttävät yksityistä kosketusta henkilöstä henkilöön: he valitsevat itse sopiviksi katsomiaan kansalaisia ja koettavat sitten taivuttaa niitä jäsenyyteen. Tällainen menettely sopii kylläkin salaseuralle, mutta vapaamuurarit älköön ihmetelkö, että se tekee moneen vapaaseen kansalaiseen salaliiton vaikutuksen.

Näin epäedullisesti salaperäisyys vaikuttaa sitä käyttävän liikkeen asemaan. Aivan siitä riippumatta, kuinka jaloista vaikuttimista vapaamuurarit toimivat, heidän toimintatapansa sinänsä synnyttää monenlaisia kummallisia luuloja ja pelkoja, joita eivät mitkään rauhoittakuuteen kylvävät siementä, joka itämään päästyään, tappaa sen kansallisen ja isänmaallisen mielen, jota ilman kansamme tulevaisuus ja itsenäisyys ei enää voi olla taattu. Meidän velvollisuutemme on näin ollen paljastaa ne salaiset, mutta todelliset pyrkimykset, jotka piiloutuvat tämän päältäpäin katsoen niin ihanteellisen liikkeen taakse, jotta jokainen kansalainen, kuulukoonpa mihin puolueeseen tahansa, voisi käsittää, mikä vaara sieltä käsin uhkaa meitä. Ja olemme vakuutetut siitä, että kansamme turmeltumaton ja isänmaallisesti ajatteleva aines, joka varmaan yhä vielä muodostaa tämän kansan enemmistön, tultuaan vakuutetuksi asian oikeasta laadusta on kykenevä vastustamaan tällaisia kansallemme vieraita ja ulkomaalaisten rahoittamia pyrintöjä.

Paul Danielson.

vat vakuuttelut kykene hälventämään, missä ne kerran ovat mieliin syöpyneet.

Mutta salaperäisyyden seuraukset muodostuvat paljon vakavammiksi, kun ajattelemme, että liikkeeseen liittyvät eivät voi missään tapauksessa ennakolta saada täyttä selvyyttä siitä, mihin kaikkeen he joutuvat liikkeessä osallistumaan ja minkälaisia palveluksia heiltä tullaan aikanaan odottaman. Heillä on nojautuaksensa vain muutamia vakuutteluja liikkeen korkeista päämääristä ja sitä hallitsevasta jalosta ihmisyydestä, mutta mahdotonta ei ole, että he päästyään riittävän pitkälle veljeskunnan arvoasteissa ja tehtävissä joutuvat päämäärän eteen, joita he eivät olisi hyväksyneet, jos ne olisi esitetty heille ennen kuin he salaseuraan liittyivät. Liikkeeseen kerran valon vannoutunut vapaamuurari on kerta kaikkiaan sidottu, ja hänen on kuljettava tiensä loppuun asti, tahtoipa hän itse sitä tai oli tahtomatta.

Lisäksi tulee liikkeen kansainvälisyys. Liikkeellä on kansainvälisiä päämääriä, ja sen johto on kansainvälinen. Itsessään kansainvälisyys voi olla yhtä hyvin hyvää kuin pahaakin, mutta vapaamuurariuteen nähden me emme pääse asiasta täyteen varmuuteen, syystä että ohjelmaa ei vapaasti julkaista ja että ylimmän johdon antamat ohjeet ja määräykset ovat salaisia.

Vapaamuurariuden kansainvälisyyden tärkein erikoiskysymys on sen suhde juutalaisuuteen. Kaikessa siinä, mitä tästä kerrotaan, on epäilemättä paljon tarunomaista ja pelokkaan mielikuvituksen synnyttämää, mutta miksi vapaamuurarit eivät kerta kaikkiaan hävitä näitä painajaiskuvia osoittamalla vilpittömästi ja asiallisesti miten asiat todella ovat. Joka tapauksessa on totta, että heidän mystillinen perimätietonsa kulkee juutalaisuuden kautta, että rituaalissa on huomattava juutalainen aines ja että koko käsitepiiri on saanut huomattavia aineksia juutalaisuudesta. Vapaamuurarit tehköötpä näistä kysymyksistä avonaisesti selkoa niinkuin tiede asioista selkoa tekee, ja me lupaamme lakata pelkäämästä.

Emme ole täysin selvillä vapaamuurariuden suhteesta uskontoonkaan. Tiedämme, että liike on suurin piirtein katsoen jumalauskon kannalla, mutta kristikansa ei ole tällä tyydytetty. Voidaan tunnustaa Jumala, mutta samalla myöskin työskennellä kristinuskoa vastaan. Erityisesti Lapuan liike ei tarkoita ainoastaan kristinuskon, vaan isiltä perityn luterilaisen kristinuskon tukemista ja suojelemista tässä maassa. Älköön ihmeteltäkö, että herättää oudoksumista, kun kristityiksi tunnustautuvien henkilöiden rinnalla vapaamuurarien keskuudessa yhtäkkiä esiintyy „uskonnon“ innokkaina harrastajina henkilöitä, jotka edelleen ovat kristillisyydelle vieraita. Täysi selvyys näissäkin kysymyksissä olisi omansa hälventämään ehkä aiheettomiakin luuloja ja tuomioita.

Ja vihdoin. Miksi vapaamuurarit poikkeavat miltei kaikista muista meidän maassamme vaikuttavista henkisten virtausten edustajista siinä, että he ryhtyvät jo ensimmäisten kritiikin ilmausten johdosta voimakeinoihin? Olemme aatteiden taistelussa tottuneet siihen, että nojaudutaan syihin ja vastasyihin, että puhutaan ja vakuutetaan, mutta vapaamuurarit uhkaavat jo ensimmäisessä ottelussa ruhjoa arvostelijansa rahan ja vallan keinoin. Vapaamuurarius on jo nyt suuressa määrin liike, josta ei saa tutkijanakaan puhua joutumatta ulkonaisten seuraamusten uhan alaiseksi. Miksi vapaamuurarit esim. uhkaavat riistää suojeluskunnilta kannatuksen, kohta kun vaatimattomassa suojeluskuntalehdessä pyritään valaisemaan vapaamuurariuden luonnetta? Jos kirjoitus oli harhaanjohtava, niin miksi sitä ei oikaistu julkaisemalla asiaa paremmin valaiseva kirjoitus ja tyydytty siihen? Vapaamuurarius on vielä kautta maailman siinä määrin riidan alainen liike, että siitä täytyy voida puhua suojeluskuntalehdessä, joka on määrätty palvelemaan suomalaisen isänmaan ja kristinuskon asiaa. Paitsi vapaamuurariutta minä en tunne muuta aatteellista voimaa kuin roomalais-katolisen kirkon, joka samoin kuin se olisi valmis turvautumaan valtakeinoihin niin pian kuin se saa osakseen epämieluista arvostelua.

Olemme isänmaan, kristinuskon ja kirkon vuoksi huolissamme vapaamuurariuden leviämisestä, ja pääsyynä tähän levottomuuteen on vapaamuurariuden yleinen luonne ja sen omaksumat menettelytavat.

Ludendorff ja hänen kirjansa „Maailmansota uhkaa."

Ludendorffin sotamuistelmien ranskaksi kääntäjä on sanonut, että Ludendorff on saksalais-slaavilaisen liiton tuleva johtaja Versailles'n voittajia vastaan. Kuinka hyvänsä lieneekin tämän asian laita, niin ainakin on varmaa, että Bolsheviki-Venäjän liittolaiseksi ei Ludendorff rupea. Ludendorffin käsityksen mukaan sattui Venäjän vallankumous kyllä aikoinaan Saksalle edullisena hetkenä. Kun Venäjän sotilaallinen voima samalla kukistui, olisi Ludendorffin mielestä Saksan silloin kuitenkin kiireimmiten pitänyt tehdä loppu myöskin bolshevismista. Ludendorff vastusti jyrkästi Brest-Litowskin rauhaa ja vaati marssia Moskovaa kohti, jolloin Ludendorffin käsityksen mukaan Krasnow ja Alekseijew olisivat liittyneet saksalaisiin. Ludendorffin käsitys oli, että kommunistinen propaganda teki mahdottomaksi Saksan voiton länsirintamalla.

Onkin todennäköistä, että jos Ludendorffin vaatimuksiin olisi suostuttu, olisi Saksa voittanut myöskin länsirintamalla ja Saksan vaikutus Venäjän oloihin olisi jäänyt pysyväiseksi, jolloin koko maailman ulkonäkö olisi toinen, kuin mitä se nyt on.

Kühlmann ja Hertling määräsivät kuitenkin silloin Saksan ulkopolitiikan suunnan. Brest-Litowskin rauha tehtiin ja Saksa kukistui länsirintamallakin.

Saksan häviö merkitsee Ludendorffin mielestä kuitenkin tappiota koko ihmiskunnalle. Se merkitsee hänestä demokratien kaapuun pukeutuneen kansainvälisten rahamiesten vallan suurta voittoa rodun vallasta, jonka tunnusmerkkinä on ollut kansallinen monarkia. Kansallisen ajatuksen yhteisen vihollisen näkee Ludendorff siis kansainvälisessä kapitaalissa, jota edustavat vapaamuurarijärjestö, jesuiittaveljeskunta ja kommunistipuolue.

Tämä on monen mielestä varmaankin sangen ihmeellinen kolmiliitto, mutta on huomattava, että mainitut yhteenliittymät kaikki ovat kansainvälisiä. Kaikilla niillä on sitäpaitsi suuret rikkaudet käytettävinään. Ne saattavat kyllä kilpailla keskenään ja taistella toisiaan vastaan, mutta kaikilla niillä on Ludendorffin mukaan sittenkin myös samanlainen salainen päämäärä: maailman poliittinen ja taloudellinen valtius.

Todistaako historian kulku sitten Ludendorffin kaikkien väitteiden puolesta?

Ei koskaan maailmanhistorian aikana ole voitettujen maksettavaksi sälytetty niin suuria sotakorvauksia kuin Versailles'n rauhassa, jossa olivat etujansa valvomassa kansainväliset vapaamuurarit ja kapitalistit, eivätkä kansalliset ruhtinaat. Ei koskaan maailmanhistorian aikana liene myöskään harjoitettu muita kansoja ja valtioita vastaan niin häikäilemätöntä polkumyyntiä, kuin mitä harjoittaa suureksi osaksi Pohjois-Amerikan Yhdysvalloista tulevaan taloudelliseen tukeen turvautuen nykypäivien Neuvosto-Venäjä, jonka kohtaloista määräävät kommunistikapitalistit eivätkä Venäjän keisarit. Roomalais-katolisen kirkon pyrkimykset kokoamaan itselleen rikkauksia ja valtaa ja sen taistelut näiden rikkauksiensa ja valtansa säilyttämiseksi ovat meille jo historiasta tunnetut. Näitä sanotun kirkon pyrkimyksiä väittää Ludendorff jesuiittaveljeskunnan nykyään johtavan.

*

Äskettäin on suomenkielellä ilmestynyt Ludendorffin **lentokirja** „Maailmansota uhkaa". Jos Ludendorff olisi yhtä loistava kynänkäyttäjä, kuin hän on etevä sotilas, herättäisi tämä kirja varmasti suunnatonta huomiota. Ludendorff nimittäin kertoo lentokirjassaan edellämainitun kolmen kansainvälisen järjestön valmistelevan uutta maailmansotaa, jossa Europan kansojen vapauden kaipuu olisi lopullisesti nujerrettava, jotta ne sitten väsyneinä antautuisivat voittajan tahdottomiksi orjiksi.

Ludendorffin mukaan on vapaamuurariveljeskunnalla käsissään Europan voimakkain sotilasmahti Ranska ja siihen yhtyvät valtiot, jesuiittain ja fascistien liitolla Italia ja siihen yhtyvät valtiot sekä kommunistipuolueella Neuvosto-Venäjä ja siihen liittyvät valtiot. Ludendorffin mukaan tulevat Italia ja Neuvosto-Venäjä tässä uudessa sodassa ensin yhtymään Ranskaa vastaan, tarkoituksessa myöhemmin selvittää omat välinsä. Sotaa pyrkivät, sanoo Ludendorff, eräät juutalaiset kapitalistit johtamaan niin hyvin ranskalaisessa liittoryhmässä käsissään olevan mahtavan vapaamuurariveljeskunnan kautta kuin italialais-venäläisessäkin liittoryhmässä käsissään olevan bolshevikipuolueen kautta. Näiden juutalaisten kapitalistien tarkoituksena on samalla tehdä loppu kristinuskosta ja itse päästä maailmanvaltiaiksi, voitti kumpi ryhmä tahansa. Hajoita ja hallitse, on siis heidän periaatteensa.

Kristillisen Lapuan liikkeen huomauttaa Ludendorff lisäävän pakanallisen Neuvosto-Venäjän vastaista mielialaa Suomessa ja ajavan maatamme näinollen Ranskan liittoon. Englannin ja Saksan uskoo Ludendorff yhtyvän italialais-venäläiseen liittoon, mutta Ludendorff selit-

tää, että hän ei tule saksalaisia tällaisessa sodassa auttamaan, koska Saksan kansalle ei ole sen onnellisempaa joutua perikatoon sodassa kuin nälkäkuolemaan nykyisen rauhan aikana. Sodan lopputulos tulee Ludendorffin mukaan nimittäin olemaan Europan häviö ja Aasian ja Afrikan voitto.

Tuntuu varsin ihmeelliseltä, että Ludendorff väittää, että Italia ja Englanti tulevassa maailmansodassa tekisivät liiton Neuvosto-Venäjän kanssa Ranskaa vastaan. Italian fascismihan syntyi aikoinaan kommunismin vastustamisen merkeissä. Englannista taasen luulisi, että se siirtomaansa Indian ja muiden Aasiassa valvottavien etujensa vuoksi olisi Venäjän luonnollinen vihollinen. Sitäpaitsi on vanhoillinen puolue äskettäin saavuttanut Englannissa huomattavan vaalivoiton.

Nykyajan elämään on kuitenkin ilmaantunut eräs seikka, joka voi aiheuttaa Englannissa ja Italiassa vakavaa vihamielisyyttä Ranskaa vastaan. Tämä seikka on kullan kasaantuminen ja rahapoliittisen vallan ainakin näennäinen siirtyminen Ranskaan sekä tähän mennessä ainakin Englannissa havaittavissa oleva taloudellisten olojen kiristyminen.

Tästä huolimatta erehtyvät niin hyvin ranskalaiset kuin englantilaiset ja italialaisetkin, luullessaan että ranskalaiset olisivat pysyväisesti rikastuneet tai että heidän rahapoliittinen valtansa olisi lisääntynyt. Mainittu harhaluulo on jokatapauksessa omiansa kiristämään kysymyksessäolevien valtakuntien välejä. Todellisuudessa on kuitenkin asia niin, että kulta ja rahapoliittinen valta edelleenkin on kansainvälisten suur-rahamiesten käsissä, jotka vain ovat harkinneet poliittisille ja taloudellisille valtapyyteilleen edulliseksi aiheuttaa yleismaailmallista sekasortoa siirtämällä kultavarastonsa Ranskaan. Ranskan kansa ei ole senvuoksi hituistakaan entistään mahtavampi rahapoliittisesti. Myöskin maksaa se aivan yhtä suuria veroja kuin ennenkin. Ranskan kansa on vain saatu vihaamaan eräitä muita kansallisuuksia, jotka kadehtivat sen luulloteltua rahamahtia.

On olemassa vielä eräs toinenkin tekijä, joka lähentää Englantia ja myöskin Yhdysvaltoja Saksaan sekä vieroittaa näitä kaikkia maita Ranskasta. Englannista ja Yhdysvalloista on nimittäin lainattu suuria rahasummia Saksaan. Ranskan sanomalehdistö moittii nyt Saksaa siitä, että näitä rahoja ei ole käytetty sotakorvausten korkoihin ja lyhennyksiin vaan Saksan yhteiskunnallisiin uudistuksiin ja sotavarusteluihin. Englantiin ja Yhdysvaltoihin sijoittuneet suurkapitalistit vaativat, että Saksan on ensi sijassa maksettava nämä velkansa, sotakorvauksilla ei ole niin väliä. Ranska taasen pitää tärkeimpänä sotakorvaustensa saamista.

Kansainvälinen suurkapitaali on siis sangen taitavasti kiihoittanut Europan kansallisuudet toisiansa vastaan. Tämä kansainvälinen suurkapitaali pitää ilmeisesti etujensa mukaisena, että Europan kansallisuudet eivät kykene muodostamaan niin mahtavaa yhteisrintamaa kommunismia vastaan, että tämä saataisiin kukistetuksi. Tällaisen suurkapitaalin takana voivat olla ainoastaan juutalaiset. Heille yksin on tällaisesta politiikasta etua.

Europan kansat voivat Ludendorffin käsityksen mukaan pelastua tulevasta sodasta ainoastaan tutustumalla hänen kirjoituksiinsa ja nousemalla taisteluun edellämainittuja kansainvälisiä järjestöjä vastaan. Tämän johdosta voidaan kysyä, eikö sitten entinen keisarillinen Saksa, jota Ludendorff ihannoi, pyrkinyt edellisessä suursodassa taloudelliseen ja poliittiseen maailmanvaltiuteen. Vaikkapa uskoisimme, että näin oli silloin asian laita, niin ei Ludendorffin sanojen arvo ja luotettavaisuus tämän johdosta vähene hituistakaan. Keisarillinen Saksa on nyt kukistettu. Se on nyt aivan samassa asemassa kuin kansojen vähäväkisimmät ainekset. Maailman politiikkaa johtavat medän päivinämme aivan toiset voimat. Ne taistelevat vallasta ja rikkaudesta. Niillä on nyt omat etunsa, jotka evät ole samoja kuin kansojen edut.

*

Meidän on siis valvottava, että Suomen kansaa ei syöstä sotaan, jossa meitä käytetään vain ihmismassana meille aivan vieraiden ja vahingollisten etujen voittamiseksi. Mutta tätä ei valvota sillä tavoin, että Suomen kansa riisutaan aseista ja että täällä sallitaan yhteiskunnallemme vihamielisten voimien toimia. Päinvastoin, vielä nytkin pitää paikkansa vanhojen roomalaisten ohje: Jos tahdot rauhaa, niin valmistaudu sotaan. Meidän on siis vaadittava yhteiskuntamme kaikinpuolista lujittamista ja ulkopolitiikkamme johdolta kyllin terävää silmää erottamaan, mikä on Suomen etu ja mikä on muiden etu.

Mutta vaikkapa Suomi onnistuttaisiin pelastamaan siitä vaarasta, josta Ludendorff puhuu, niin miten käy muun Euroopan? Ludendorffin kirjoille ei varmaankaan anneta arvoa Ranskassa. Vapaamuurariveljeskunta on siellä liian mahtava ja Ludendorff liian vihattu henkilö. Myöskään ei Ludendorffin lentolehtisiä varmastikaan saa lukea Neuvosto-Venäjällä, jonka 5-vuotissuunnitelma on sotasuunnitelma koko kansan militarisoimiseksi. Jesuiittaveljeskunnan käsissä oleva roomalais-katolinen maailma ei tietenkään voi muuta kuin kauhistua Ludendorffin kerettiläisistä mielipiteistä ja paheksua niitä. Saksa luisuu Ludendorffin varoituksista huolimatta yhä enemmän fascistien liittolaisten, hitleriläisten ja Neuvosto-Venäjän liittolaisten, kommunistien käsiin. Pelastuuko maanosamme siis uudesta suursodasta, jonka uhkaavat Ludendorffin ennustuksen mukaiset oireet käyvät nykyajan tapahtumia avoimin silmin seuraavalle henkilölle päivä päivältä selvemmiksi? Asema näyttää synkältä. Vaaran näkijöitä ja sen näkemiseen kykeneviä on sittenkin liian vähän.

O. Nuorvalta.

Jesuiittain valtaushankkeet Suomessa.

Roomalaiskatolisen opin hyväksi on Suomessa harjoitettu propagandaa jo useita vuosia. Hyökkäys järjestettiin m.m. esittämällä Amos Andersonin suosiollisella myötävaikutuksella näytelmä „Wallis Gratiae". Toisenlaista mainostusta tehtiin järjestämällä keskiaikaisen katolilaisen kirkkotaiteen näyttely. Yleensä koetetaan näet viekotella taipuvasia ihmisiä, esittämällä heille jotain kaunista ja mahdollisimman hurskasta, samalla kun salataan visusti katolilaisuuden sisin olemus. Joitakin vuosia sitten lähetettiin tänne eräs jesuiitta järjestämään käännytystyötä, mutta jostain syystä hänet „kutsuttiin" takaisin. Sen jälkeen alkoi katolilaisuuden varsinainen voittokulku maan pääkaupungissa, jolloin edellämainittujen houkutuskeinojen avulla saatiin ihmiset uteliaina seuraamaan katolilaisia menoja. Kun Rooman kirkolla oli ulkomuodoltaan kaunis pappi ja hyvä kuoro, oli mainos tuottoisaa ja paavin helmaan vaipui ihmisiä yhä enemmän. Oli niin nykyaikaista kuulua roomalaiseen kirkkoon, jonka menot, meidän omien vakavien ja viileiden uskonnollisten menojen sijasta, olivat niin herttaisen lämpimät ja mieliä kohottavat. Katolilaisuus sai suurta jalansijaa. Helsinkiin perustettin luostarikoulukin nimellä Pyhän Maarian koulu poikia ja tyttöjä varten. Viipuriin on perustettu lastenkoti. Muualla olevia katolilaisia tai tähän uskoon taipuvaisia varten julkaistaan viikkojulkaisua nimeltä „Uskon Sanoma". Sen joulunumerossa 1931 esiintyy kreivi Gustaf Armfelt Espanjan jesuiittain puolustajana ja eräässä toisessa kirjoituksessa huomauttaa H. Hartvijk, ettei Lutherin oppi ole syntynyt laillisella tavalla, koska Luther hylkäsi ja syrjäytti kirkon „laillisen" päämiehen, Rooman paavin. — Ylläesitetystä ei käyne ilmi mitään erikoisen raskauttavaa, sillä meillähän on maassamme uskonnonvapaus. Mutta vaara piilee syvemmällä nimittäin jesuiitoissa.

Kuten olemme tämän numeron toisissa kirjoituksissa puhuneet vapaamuurarien ja marxilaisten salajuonista, niin olemme myöskin pakotetut ottamaan asenteen katolilaiseen kirkkoon ja sen huomattavimpaan taistelujärjestöön, jesuiittoihin nähden, koska Roomalla on tarkoitus vallata suurempaa jalansijaa Suomessa. Rooman nykyinen maailmanvalta on suuri. Paavilla ja jesuiittakenraalilla on käytettävänään rahaa tavattomat määrät, sillä suurjuutalaisfinanssilla on myöskin sormensa Rooman taistelussa, koska voimakkaat hajoittavat voimat suoriutuvat aina tuloksellisesti niistä taisteluista, jotka heidän toimestaan järjestetään ja jotka luovat rahajuutalaisille uusia ansaitsemisen mahdollisuuksia ja saattavat kansan kullan orjiksi. Rooma pyrkii maailmanvaltiuteen samalla tavalla kuin vapaamuurarit ja marxilaiset, mutta kuitenkin ovat näiden kolmen valtajärjestelmän taistelumuodot erilaiset. Näiden järjestöjen välinen taistelu on taistelua elämästä ja kuolemasta, aatteiden ja luuloteltujen arvojen puolesta, sillä positiivisia voittoja ei tostaiseksi kukaan näistä ole saavuttanut. Jokaisella näistä voimista on oma kansainvälisyytensä, ja Rooman maailmaa ympäröivää kansainvälisyyttä ohjaavat paavi ja jesuiittakenraali. Usein saa ensinmainittu polkaista jalkaa jälkimmäiselle, varsinkin jos paavi on vastoin odotusta liian „rauhallinen". Jesuiittakenraali toivoo taistelua, sillä hänen työnantajansa, juutalais-suur-finanssi, rahoittaa jesuittalaisuutta ainoastaan saadakseen aikaan levottomuutta, sotaa, pulaa ja kurjuutta. Kaikki tähtää suuremmoisiin laskukeinotteluihin, ja suurimmat jättiläisvoitot saavutetaan edellämainitun taktiikan avulla.

Saksan kansallissosialistit ovat tällä hetkellä Rooman houkutusten alaisina. Toivomme kuitenkin, että heidän selkärankansa kestää. Osa heidän johtajistaan on valitettavasti taipunut jesuiittain heille tarjoamien etujen vuoksi. Rooma hallitsee nyt jokseenkin kokonaan Unkaria, Italiaa, ja Romaniaa ja Primo de Riveran Espanja oli lujasti Jeesuksen veljeskunnan valtikan alla. Tällä hetkellä on vapaamuurareilla viimemainitussa maassa yliote, mutta taistelu vapaamuurari- ja marxilaisveljien välillä on kuumimmillaan. Juutalainen Jakob Goldstein Moskovasta johtaa viimemainittuja ja hänellä on suurjuutalaisfinanssin kultaa käytettävänään suunnattomat määrät. Isänmaallisuus Espanjassa on heikko, sen tähden ovat erilaiset kansainväliset järjestöt sitä eri aikoina hallinneet.

Pitäkäämme huolta siitä, että isänmaallisuus Suomessa kasvaa niin suureksi, että voimme taistella kaikkea vaarallista kansainvälisyyttä vastaan, olkoon se sitten jesuittalaisuutta, vapaamuurariutta tai marxilaisuutta, ja sellaisella tuloksella, että Suomen vapaus tulee todelliseksi eikä jää sellaiseksi näennäiseksi- kuin mitä se nykyään on.

T. O.

Kirjallisuutta,

joka käsittelee tässä vihkosessa kosketeltuja asioita.

Suomeksi on ilmestynyt:

KENRAALI LUDENDORFF

MAAILMANSOTA UHKAA

Valtion yläpuolella toimii salaisia voimia,

jotka tahtovat syöstä kansat äärimmäiseen kurjuuteen näkymättömän

juutalaisvaltikan

alle ja lietsovat uutta

maailmansotaa!

Nämä asiat paljastaa kenraali Ludendorff ylläinitussa teoksessaan, joka kaikkialla on saavuttanut ennenkuulumattoman levikin.

Ostakaa!
Lukekaa!
Arvostelkaa!

Ensimmäinen suomalainen painos loppuunmyytiin **kahdessa** viikossa!

Saatavana kaikista kirjakaupoista. Hinta vain Smk. 10:—.

KUSTANNUS OY. VASARA.

Saksankielistä:

I. TIEDEMIEHILLE.

Werner Sombart: Der proletarische Sozialismus („Marxismus") I & II.

K. Kreppel: Juden und Judentum von Heute.

Otto Hauser: Geschichte des Judentums.

Herman Wieland: Atlantis, Edda und Bibel.

Dr. Grimsky: Richard Wagner und die Juden.

Deutschlands führende Männer und das Judentum.

Josef Hofer: Neuheidentum und Umsturz.

Die Freimaurerei und die deutsche Litteratur.

Mathilde Ludendorff: Der ungesühnte Frevel gegen Luther, Lessing, Mozart und Schiller.

II. SOTILASHENKILÖILLE.

Karl Heise: Entente-freimaurerei und Weltkrieg.

Otto Armin: Die Juden im Heere.

III. SUURELLE YLEISÖLLE.

1) Kaikki Ludendorffin kirjat.

2) Leon de Poncin I & II.

3) Gottfried zur Beek: Die Geheimnisse der Weisen von Zion.

K. Bayer: Lösung des Rätsels der jesuitischen Sphinz.

5) Th. Fritsch: Handbuch der Judenfrage.

6) Wichtl, Nationalrat: Welt-freimaurerei, Weltrevolution, Weltrepublik.

7) Gregor Schwartz-Bostunitsch: Freimaurerei.

8) Edward Eckert: Freimaurermorde.

Asianharrastajat voivat saada näitä kirjoja kaikista suuremmista kirjakaupoista.

Helsinki 1931, Oy. Gutenberg.